SVENSKA CANADA-TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH PAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (Year) 25. LÖRNUMMER 5 CENTS. WINNIPEG, MAN., ONSDAGE N DEN 18 APRIL, 1917. No. 16

Prov. Librarian dec.17 Winnipeg

En predikan.

Några manande ord om evangelisk kärleksverksamhet af ärkebiskop Nathan Söderblom.

BÖRA BEAKTAS.

"FÖRST MAT OCH HJÄLP, SEDAN PREDIKAN OCH GUDS ORD".

Ärkebiskop Söderblom höll söndagen d. 4 mars högmässopredikan i Storkyrkan i Stockholm. Timtals innan kyrkodörrarna skulle öppnas, hade folk samlats vid portarna och bildat kö, och hundratals besökare fingo vända om med oförrättadt ärende.

Ärkebiskopens predikan rörde sig omkring ämnet: Evangelisk kärleksverksamhet. Som detta ämne är aktuellt äfven här i Canada på grund af vissa händelser i samband med Skandinaviska Centralkomiténs i Winnipeg verksamhet, taga vi oss friheten att återgifva denna predikan, af den i grund och botten frisinnade ärkebiskopen — om sitt frisinne vittnade han i ord och gärning flera gånger under student- och professorstiden i Uppsala, till stor fasa för de teologiska ämbetsbröderna. Det är särskildt dessa ord i predikan vi skulle vilja understryka: "Kärlekens gärningar få icke ens brukas som medel och inledning till att bibringa en andlig gåfva: först mat och hjälp, sedan predikan af Guds ord. Att bringa andlig tröst innan man söker mätta den hungrige är att bjuda stenar i stället för bröd". Vi vilja understryka dessa ord, emedan det felas alltför mycket i detta afseende härute — äfven i vissa svenska kretsar. Och nu till predikan.

Som ett lystringsord anfördes en tjänsteflickas yttrande till sin judiska matmoder: "Det är bra att frun gör barmhärtighetsverk, se jag är frälst, så jag behöfver det inte". Tjänarinnans ord till henne, som tog plikten att hjälpa allvarligt, utsäges icke alltid, men finns tyst i mängens fromhet, både hos rika och fattiga. Plikten att hjälpa slumrar i månget bröst, som likväl tar trygghet och tröst ur Guds nådelöften. Sådant är en vanställd såväl kristen- som lutherdom.

Icke är evangelisk-luthersk kristenhet mindre luthersk därför att den kan fullt ut jämföras med hvilken annan kyrka som helst i kärleksverk. Icke var Bodelschwing mindre äkta lutheran därför att han ordnade en hjälpanstalt under förra seklet, som sedan ej i någon kyrka öfverträffats eller ens uppnåtts. Icke var det evangelisk lagiskhet, utan äkta evangelisk ande som besjälade diakonissväsendets grundläggare i reformationens moderland och dess förkämpar i svenska kyrkan. Tvärtom har det med rätta sagts att diakonissinstitutionen är den bästa gåfvan till vår kyrka under ett helt århundrade. Frälsning vinnes icke genom kärlekens gärningar, men den förbinder till dylika gärningar.

I alla lifvets förhållanden behöfves kärleken. Ingen förening för välgörenhetens ordnande eller annan nyttig organisation kan fritaga en enda människa från nödvändigheten att hjälpa så långt hon orkar hjälpa den fattiga nästa, som Gud för i hennes väg. Denna plikt är en förmån. Häremot begås dagligen och stundligen en myckenhet underlåtenhetssynder. En dag skall det med fruktansvärdt allvar heta: "Jag var hungrig och I gåfven mig icke att äta".

Luther återupplifvade den kristliga grundsatsen att kärlekens gärningar ha till uteslutande ändamål att hjälpa och uträtta något till gagn och ej att vinna förtjänst. Vi fira reformationen därför att vi nu och i framtiden behöfva den. Man får stundom höra att den borgerliga fattigvården är en skam och en dom öfver kyrkan, som borde själf sörja för sina fattiga och sjuka. Så okunnig kan man äfven i vår tid vara om reformationens ehklaste grundsats.

När Jesus, Paulus, Luther och Olaus Petri utstryka hvarje lära om förtjänst inför Gud, så blir hufvudsaken icke att den som gör en god gärning förvärfvar sig en förtjänst, en egenskap inför Gud, utan den att genom en god gärning en människa hjälpes. Det är lika evangeliskt som storsint när Geijer oförställt gläder sig öfver att något blir uträttadt och någon blir hjälpt utan att ens af missljud öfver att det är en annan som gör det eller får namn för det. Han är lika glad att solen går upp, äfven om någon galande tupp tror sig ha lockat fram henne.

Med afseende på det borgerliga samhällets handhafvande af fattigvården vill man unna kyrkan den makt och kärlek som tillkommer en rik, huld välgörarinna, som mättat den hungrande och klädt den frysande. Men en evangelisk kyrka skall icke äga sin styrka genom att skaffa sig vänner af den orätta mammon, utan i förkunnelsen och tillämpningen af evangelium, så att människorna se frälsningens väg och lära sig den rätta gudstjänsten i lifvets plikter.

Kärlekens gärningar få icke ens brukas som medel eller inledning till att bibringa en andlig gåfva: först mat och hjälp, sedan predikan och Guds ord. Att bringa andlig tröst innan man söker mätta den hungrige är att bjuda stenar i stället för bröd. Finnes det en outsagd tanke att genom lekamliga välgärningar göra människor efteråt mottagliga för andlig påverkan,

(Forts. å sid. 8.)

Det flamländska universitetet.

En tysk "gåfva", som mottogs med protester.

EN "VETENSKAPENS GYNNARE".

Romarnas gamla goda regel att så mycket som möjligt söka splittra sina fiender för att dymedelst lättare få bukt med dem har, som bekant, ingalunda lämnats oprröfvad i det pågående världskriget. Som ett led i dess försök ingår äfven generalguvernör von Bissings "gåfva" till belgierna. Han har nämligen varkunnat sig öfver de stackars förtryckta flamländarna och infört deras språk vid Gents universitet. Om något mer än en månad skola nu stora fästligheter äga rum där med anledning af denna hans godhet mot det folk som han blifvit satt som ett, visserligen något omaka, men icke desto mindre hufvud för.

Professor Nyrop i Köpenhamn har i en före jul utkommen bok redogjort för frågans utveckling till i början af november:

Kr. Nyrop: De arresterade Professorer og universitetet i Gent. Gyldendalske Boghandel 1916.

Vi skola här hufvudsakligen resumera hans arbete, hvarjämte tillkommer en del nytt material, särskildt då från senaste tiden.

En hastig blick på sakens förhistoria torde ge mer relief åt de nuvarande förhållandena. Belgiens befolkning utgöres ju dels af valloner, dels af flamländare — "lågtyskar" på generalguvernörens tungomål. Dessa senare ha sedan århundraden sträfvat att få sitt språk likaberättigat med franskan. Särskildt under senare år ha förkämparna för flamländskan, de s. k. flaminganterna, varit högst lifaktiga och deras ansträngningar ha ingalunda varit resultatlösa. Emellertid bedrefs vid de belgiska universiteten alltjämt all undervisning på franska utom i Fent, där vid pass en tiondel af föreläsningsserierna voro på flamländska — detta 1911. Åtskilliga mer eller mindre radikala förslag att helt öfvergå till detta senare språk framkommo emellertid i kamrarna. År 1914 tycktes det att ett förslag, som gick ut på en successiv öfvergång med all möjlig hänsyn tagen till de studerandes inträssen, skulle vinna majoritet. Så kom kriget och universitetets verksamhet upphörde.

Den 31 december 1915 utfärdade så generalguvernören ett påbud att undervisningen vid universitetet i Gent skulle bedrifvas på flamländska, och den 5 april lofvade Bethmann-Hollweg i tyska riksdagen den flamländska befolkningen hjälp och bistånd från dess starka tyska bröder i kampen mot den franska kulturens öfvervälde i Belgien. Hur blef nu gåfvan mottagen?

Med glädje och tacksamhet, säga den ädle gifvaren och hans folk. Hvilka äro dessa tacksamma själar? Jo, helt naturligt främst de korrespondenter till den tyska pressen som sedan länge arbetat i Brüssel under den tyska regeringens förmyndarskap. Men äfven verkliga flamländare höra till den kategorien, om också många af deras landsmän vägra att anse dem för sådana och hällre kalla dem "individer som bo i Flanderi". Till hr von Bissing riktades en tacksägelseadress, som den 1 september offentliggjordes i det ockuperade Belgiens tidningar. Adressen utgick från "Vlaamsche Hoogeschool Bond", som är bildat efter ockupationen!! I dess styrelse sitta bl. a. två riksdagsmän, Leo Augusteyns och Adelfons Hendrikx, som tyskarna påstå vara flamingantledare och flaminganterna kalla förrädare. De flesta af undertecknarna tillhöra dock kattegorien okända storheter. Ett fåtal äro kända, men också kända för att sedan länge gå tyskarnas ärenden. T. ex. dr. Keersmacker, dr Claus, Auguste Borms, L. Brulez, dr. Jacob, W. Thelen.

Bland dessa tacksamma saknar emellertid de många politici, vetenskapsmän och konstnärer som 1914 stödde förslaget i kamrarna med en adress med hundratusentals underskrifter De tre politiska ledarna för flamingantrörelsen före kriget, de drie hanen (de tre tupparna), som deras landsmän kalla dem(Fr. van Caulewart, C. Huysmans, L. Franck, ha tagit bestämdt afstånd offentligen.

De fria flamländska tidningarna Het Belgische Dagblad, Het Vaterland, Belgische Standaard, De Stemnit Belgie o. s. v. protestera med en mun.

En energisk protest, undertecknad af en mängd flamländare, framkom kort efter y. Bissings dekret. Flera medlemmar af komitén för upprättande af ett flamländskt universitet finnas bland undertecknarna, vidare en hel del konstnärer, musiker och ämbetsmän. De betona kraftigt belgiernas vilja att sköta sitt själfva, utan främmande inblandning. I samma anda, om än betydligt våldsammare, gå den kända belgiska riksdagsmannen Standaerts tal i Albert Hall i London på Belgiens nationaldag, den 21 juli, och många andra uttalanden, som här ej är plats att upprepa. Dock, en sak är af alltför stor vikt för att förbigås. Efter flaminganternas protest kom en icke mindre energisk protest från samtliga universitetsprofessorer.

Hur ställde sig nu professorerna i själfva Gent? — De vägrade att bistå generalguvernören med hans universi-

(Forts. å sid. 8.)

Krigskrönikan.

Britterna fortsätta segerrikt den stora offensiven på västfronten och tusentals fångar tagas.

KOMMISSIONER TILL U. S. A.

DE CANADENSISKA FÖRLUSTERNA ÄRO AFSEVÄRDA.

Onsdagen den 11 april.

Britterna ha förstört en tysk submarin om dagen sedan d. 1 febr., enligt underrättelse, som inkommit till New York. — James W. Gerard, f. d. amerikansk ambassadör i Berlin, har förklarat, att krigsfångarna i Tyskland blifvit mycket dåligt behandlade. — Diplomatiska förbindelser mellan Brazilien och Tyskland ha blifvit afbrutna, meddelas från London. — En komité af amerikanska sjöofficerare har rest till London för att närvara vid en serie krigskonferenser om kriget till sjöss. En komité af brittiska sjöofficerare har afrest till Förenta Staterna för att rådgöra med amerikanska sjöofficerare. — Britterna hafva ytterligare avancerat norr om Bagdad. De ha tagit järnvägsstationen Balad och staden Herbe. Balad ligger 60 mil norr om Bagdad. — Den nya brittiska offensiven — slaget vid Arras som den kallas — fortsätter. Under två dagar ha brittiska trupper tagit mer än 11,000 tyskar till fånga och avancerat österut mot Douai, på somliga platser mer än fem mil. De tyska förlusterna ha varit stora och de brittiska, ehuru betydliga, dock mindre än man haft anledning förmoda. Från London meddelas idag intagandet af Monchy-le-Preux och la Bergere och andra tillfredsställande framgångar. Tyskarna ha på några ställen på linjen gjort häftigt motstånd, men i någon större skala har motståndet icke skett. Britterna göra genom sitt artillerispel från Vimy Ridge tyskarnas försök att få förstärkning mycket vanskliga. — Som de allierade äro väl försedda med folk och ammunition, kommer Förenta Staterna att gifva sitt bistånd till dem i form af bröd, kött och pänningar. — Chile har förklarat att det kommer att förbli neutralt. — Den amerikanska regeringen har beslutat att genast sända en kommission, som skall deltaga i krigsråden i Paris och London. — 89 canadensiska officerare föllo i striden om Vimy Ridge, i hvilken canadensarna särskildt utmärkte sig.

Torsdagen den 12 april.

Ehuru dåligt väder något hämmat den brittiska avanceringen i Arrasregionen, meddelas viktiga vinster idag från London. I morse återupptogo britterna anfallet norr om Vimy ridge och togo två viktiga fiendtliga positioner, hvarigenom de kommo öfver floden Souchez. 12,000 tyska krigsfångar ha nu tagits. De tyska kontraanfallen ha varit utan framgång. Tyskarna ha förlorat en massa artilleri. Ytterligare 1,000 yards af löpgrafvar sydost om Vimy ha agits, äfvensom en höjd sydost om Wancourt. — Efter en period af relativt lugn ha fransmännen återupptagit offensiven söder om Lafere, norr om floden Ailette. På en linje af omkring tre mil mellan Coucy och Quincy-Basse drefvo franska trupper tyskarna till sydöstra änden af öfre Coucyskogen och togo viktiga positioner. — Under sex veckor ha 140 britiska fartyg blifvit sänkta. Under veckan, som slutade den 8 april, sänktes 19 fartyg. — Sårade brittiska krigsfångar, som lösgifvits från tysk fångenskap, ha omtalat, att tyska kvinnor af Röda korset behandlat dem på det mest brutala sätt. Beskrifningarna på denna brutalitet är så ohyggelig, att man har svårt för att tro, att de äro sanna. — Ett stort internationellt krigsråd kommer inom tio dagar att hållas i Washington. En brittisk kommission med Arthur J. Balfour, utrikesminister, väntas till Washington, samt en fransk kommission med M. Viviani, Frankrikes justitieminister och förut premiärminister, väntas äfven. — Britterna ha fortfarande framgångar i trakten af Gaza, Palestina. De ha tagit turkiskt territorium till ett djup af 15 mil. — Från Schweiz meddelas, att den bulgariska ministern i Berne underhandlat med ententeministrarna om separatfred. — Fyra canadensiska divisioner deltogo i slaget vid Vimy Ridge.

Fredagen den 13 april.

På en front af nio mil från Hargicourt, nordväst om St. Quentin till Mets-en-Couture, sydväst om Cambrai ha britterna tagit tyska positioner utmed hela linjen. Staden och skogen Gouzeaucourt, Gaucheskogen och landtgården Sart, alla omkring 8 mil sydväst om Cambrai, togos. I går intogo canadensarna "The Pimyle", den sista återstående fiendtliga positionen på Vimy Ridge. Söder om Arras-Cambraivägen togo britterna byarna Heninel och Wancourt och andra starka positioner. Söder om St. Quentin ha fransmännen trots häftigt motstånd tagit flera linjer af tyska löpgrafvar. — Hindenburg samlar stora divisioner för en sista ansträngning att återtaga Vimy Ridge. — Äfven österrikiska diplomater lära underhandla med ententediplomater i Schweiz om separatfred. — Braziliens regering har beslutat att lägga beslag på alla tyska fartyg i brazilianska hamnar. — Storhärtig Boris, en kusin till f. d. tsar Nicholas, har blifvit arresterad och internerad i Tsarskoe-Selo.

Svensk-norsk universitetsman död.

Utöfvade på sin tid stort inflytande på Sveriges literära lif.

DOG I NORGE.

Den 7 mars afled f. professorn vid Kristiania-universitetet Lorentz Dietrichsen i en ålder af 83 år.

Han var född i Norge, men kom som ung man, efter afslutade universitetsstudier, till Sverige för att där bryta sig en bana. I femton år beklädde han en docentur i literaturhistoria vid Uppsala universitet. Här höll han mycket uppmärksammade föreläsningar om Danmarks nyare literatur och drog upp en jämförelse mellan de nordiska ländernas stora nationalskalder, som väckte åtskillig strid.

Dietrichsen var den ledande anden i det 1860 stiftade Namnlösa sällskapet, i hvars kalendrar Wirsén, Bäckström och Snoilsky debuterade. År 1865 blef han amanuens vid National museum och få år senare professor vid konstakademien i Stockholm, där han blef Sveriges förste populäre föreläsare i konsthistoria. Äfven som skönliterär författare har den flitige mannen varit verksam både på svenska och norska.

År 1875 kallades han till professor i konsthistoria vid Kristiania universitet, i hvilken ställning han sedan förblifvit tills pensionsåldern inträdt. Lifvet igenom har han bevarat sin ungdoms vänskapliga och intima relationer med det gamla broderlandet.

Lördagen den 14 april.

På en 12 mil front nordost om Arras och en 9 mil front nordväst om St. Quentin ha britterna tvingat tyskarna att retirera. Norr och öster om Vimy Ridge ha britterna tagit sex byar i en framgångsrik rörelse från Scarpe norrut till nära Loos. — Det brittiska lasarettsfartyget Salta har blifvit sänkt af en mina i Engelska kanalen. 52 personer omkommo. Det brittiska lasarettsfartyget Gloucester Castle har utan varning torpederats i Engelska kanalen. Alla sårade ombord blefvo räddade. — Bolivia har afbrutit de diplomatiska förbindelserna med Tyskland. — Förenta Staterna kommer att åtaga sig patrulltjänstgöringen utmed den atlantiska kusten från Panama och kanske ända upp till den canadensiska kusten. — Turkarna retirera efter en strid i Mesopotamien med britterna, i hvilken de ledo stora förluster. — De canadensiska trupperna ha under den senaste veckan förlorat cirka 12,000 man. Den provisoriska ryska regeringen lär ha för afsikt att åter ändra Petrograds namn till St. Petersburg.

Måndagen den 16 april.

Brittiska patruller inträngde i går morse i Lens, meddelas från London. Britterna och fransmännen stå nu endast några hundra yards från St. Quentin. Belgierna ha avancerat vid Dixmude. — General Michael V. Alexieff har blifvit utnämnd till öfverbefälhafvare öfver de ryska arméerna. — Fransmännen genomträngde i går kväll de andra tyska linjerna på flera punkter i Elsass. — Alla officerare i den grenadiärbataljon, som värfvats af öfverstelöjtnant Kircaldy i Winnipeg, ha antingen stupat eller blifvit sårade. — Den amerikanska kongressens representanthus antog i lördags enhälligt förslaget om en krigsbevilning på sju billioner dollars.

Tisdagen den 17 april.

Fransmännen började i går morse efter flera dagars artilleriförberedelser ett anfall mellan Soissons och Reims. Flera tyska linjer intogos och mer än 10,000 tyskar togos till fånga. Striderna voro synnerligen häftiga. I Vimyoffensiven uppgingo de canadensiska förlusterna till 5,000 man. — Från Amsterdam meddelas, att flera strejker utbrutit i Berlin och en del oroligheter ägt rum.

Meddelanden från och om de skandinaviska länderna.

Per telegraf.

Köpenhamn den 14 april. — Dagens Nyheter i Stockholm säger, att representanter för extrema ryska socialister anländt till Stockholm från Schweiz och att de hållit flera konferenser med extrema svenska socialister angående fred. Bland ryssarna märkes M. Lenin, en framstående radikal socialistledare, som uppgaf att han från Schweiz gjort stora ansträngningar att samla en konferens i Stockholm, och att han och hans kamrater lyckats öfvertala den tyska socialistminoriteten och en del franska socialister att förena sig i rörelsen. Brittiska socialister ha vägrat.

Från Stockholm telegraferades i onsdags att utrikesminister Lindman formligen underrättat i en not till minister Morris, att svenska regeringen ämnar iakttaga sträng neutralitet i konflikten mellan Förenta Staterna och Tyskland och fördenskull förnyar och upprepar den neutralitetsförklaring som utfärdades vid krigets utbrott. Minister Morris har sändt denna not till Washington. Samtidigt tillkännagifves att svenska regeringen beviljat österrike-Ungerns anhållan om dess diplomatiska representation af svenska beskickningen i Washington.

(Forts. å sid. 4.)

Ett årsmöte.

Referat öfver Svenska Lutherska Canada-konferensens årsmöte i Czar, Alberta.

LYCKADT MÖTE.

PASTOR V. J. TENGWALD OMVALJES TILL PRESIDENT.

Canada-konferensen höll sitt fjärde årsmöte i svenska lutherska Emanuel församlingen i Czar, Alta., den 28de mars till d. 1 april 1917.

Pastoralkonferens hölls på onsdags e.m. d. 28 mars. Pastor C. Thunberg föreläste öfver ämnet: "Huru skall vår konferens kunna lösa prästbristen och pänningebristen som är rådande." Ämnet behandlades gediget af talaren. Därefter diskuterades ämnet grundligt. Hvem kan motsäga att det är prästbrist i Canadakonferensen? Konferensen består af ett 50-tal små församlingar. Af dessa 50 äro 32 vakanta. Uppriktigt kan sägas: Alla dessa behöfva och önska att få pastoralbetjäning.

Våra svenska lutheraner i denna konferens likna öfvergifna får, som ingen herde hafva.

För att kunna afhjälpa det rådande förhållandet uppmanas vår konferens att ivrigt och oförtrutet bedja skördens Herre sända arbetare i sin mycknа skörd. Vi måste äfven outtröttligt hålla på att kalla pasorer och göra behofvent kända. Undrande och frågande så vi inför våra teologiska prästkandidater, som kallats men svarat nej: "Hvarför gjorde ni oss detta?" Vi tro det vara allmänt kändt, att vi behöfva arbetare i vår konferens. Men så frågas det: "Hvarifrån skola vi taga bröd, att alla dessa må äta"? Ja hvar? Vi äro öfvertygade om att synoden och vår grannkonferens skola troget infria sina löften i år, men vi behöfva ändå såsom en man enas om, att större offer kräfvas af vår egen konferens. Här vända vi oss till hvarje församling och till individerna av dessa församlingar frågande: Hafva vi gjort vårt yttersta i att offra allt hvad vi äga på Herrens altare? Månne icke många af oss måste erkänna att vi sått sparsamt. Församlingsmedlemmar, trossyskon, låtom oss offra så att Heren vid detta årets slut kan säga om oss alla: Hvad de förmått, ha de gjort.

Konferensens officiella öppnande ägde rum torsdagen d. 29 mars kl. 10 f.m. med högtidlig högmässogudstjänst. Konferensens sekreterare och vice ordförande tjänstgjorde som liturger. President, pastor V. J. Tengwald predikade i högmässan. Den 46 psalmen utgjorde texten och ämnet var: "Vår Gud är oss en väldig borg". Vi vänta att få läsa predikan i Augustana och således befrias skribenten från att här göra några betänkanden.

Efter gudstjänstens slut hälsades konferensen välkommen till Emanuel församlingen af pastor Lindgren. Vi kände dock före detta att vi voro välkomna, ty mottagandet sade oss det.

Kl. 2 e.m. samma dag samlades konferensen till första sessionen. Konferensens representation bestod af 26 lekmannaombud och 10 präster. Vi glädja oss åt att antalet representanter växer år från år. Hvarje församling borde vara representerad.

Näst i ordning förekom ordförandens årsberättelse. Den var väl och utförligt skrifven. Komitén som tillsattes att genomgå densamma kanske tyckte att den var tillräckligt lång. Vi skola ej försöka att redogöra för dess innehåll i detalj. Blott några tankar från densamma.

Årsberättelsen inleddes med orden: "I Efesus vill jag stanna kvar till pingsten, ty en stor och kraftig dörr har öppnats för mig". Aposteln ränte ofta motstånd. Han flydde dock icke från arbete, motgångar eller fiendskap. Då han såg att evangelium hade framgång fruktade han ej något motstånd, utan höll på med sitt välsignade arbete. Så få ofta arbetarna i Herrens vingård röna motstånd äfven i vår tid. Fiender från alla håll söka förmå Herrens tjänare att lägga ned arbetet och fly bort. Men det går icke an att så göra. Så gjorde ej Paulus, Petrus, Luther eller Gustaf II Adolf. Nej, stå stark, du Herrens riddarvakt, och bida Faderns löfte! Pingsten, den Helige Andes verkningar stå för dörren. Bida därefter! En stor och kraftig dörr har öppnat sig. Från alla håll inom vår konferens beder man om Ordets förkunnare. Evangelium bevisar sig vara hvad vårt folk behöfva. På grund af nu rådande förhållande inom vårt land kan det knappast sägas, att det kyrkliga arbetet går framåt i de större städerna. Det är stadsförsamlingarna som lida af folkutvandringen. Då däremot våra landtförsamlingar synes gå stadigt framåt. Fre nya församlingar ha stiftats under året och upptogs i konferensen. Kyrkor och prästhus ha byggts. Förbättringar ha gjorts i de flesta kyrkoegendomarna. Skulder ha betalts och löner höjts. En kvinnornas Hem- och hednamissionsförening har stiftats inom konferensen, som vid detta tillfälle höll sitt första årsmöte. För allt som blifvit uträttadt, och för all tillväxt vare sig yttre eller inre, känna vi oss tacksamma till Gud.

Vid val af ämbetsmän blefvo ordf., vice ordf. och sekreteraren omvalda. Mr P. Nelson, som tjänat som kassör allt sedan konferensen bildades, vägrade på det bestämdaste att tjäna som kassör i år. Pastor Olmon valdes till kassör. Till medlemmar i verkställande komitén valdes herrar P. Nelson och A. B. Swanson, den förre från Winnipeg och den senare från Saskatchewan.

På aftonen samma dag, d. 29, höll pastor L. P. Bergström ett lärorikt reformationstal. I den förra delen behandlades Luther och hans verk historiskt, och i den senare delen af talet förklarade herr pastorn, hvilken den lutherska kykan ä, hvad en lutheran står för och hvad reformationen bestod uti. Måtte vi ej glömma tolkningen af dessa saker. Bergström sjöng äfven ett solo vid detta tillfälle som talade om reformationen.

Fredagen den 30 mars hölls morgonbön kl. 9 i kyrkan af pastor K. J. Bring, hvarefter den andra sessionen tog sin början. Bland beslut som fattades må nämnas att konferensafgiften blifver 60 cents per kommunikant i år. Vi vilja göra kraftansträngningar inom vår egen konferens. Äfven beslutades att två offerdagar hålles under året. En för hemmissionen och en för betalandet af konferensskuld.

På e. m. kl. 2 predikade Abr. Wattman öfver ämnet: "Återlösningen"; särskildt betonande dess nödvändighet och dessfrukter. Därpå följde den tredje sessionen. Vid gudstjänsten på kvällen predikade undertecknad. Ämnet som behandlades var: "Rättfärdiggörelsen genom tron". Den lutherska kyrkans materialprincip, eller hvad dr. Lindberg säger: Solen i den lutherska lärans stjärnsystem.

På lördagen förrättade pastor Olmon morgonandakten, hvarefter den 4de sessionen tog sin början. Den stora frågan som då behandlades var vår konferenstidning. Resultatet blef att våra snälla delegater åtogo sig att försöka samla $50.00 hvardera för tidningen. Många i vår konferens tro att "Canada Härold" är död, men så är dock icke fallet, hon sofver blott, men vi gå nu att uppväcka henne ur sömnen.

På eftermiddagen predikade pastor K. J. Bring öfver ämnet: "Luthers hemlif och husandakten i våra församlingar". Jag blef förhindrad att höra denna predikan men vi äro förvissade om att dess senare hälften behöfde komma oss mycket kraftigt till del. Husandakten, ja husandakten!

Den femte och sista sessionen tog nu sin början. Komitén framlade nu sina betänkanden från presidentens årsberättelse. Denna session varade till sent på kvällen. Konferensens förhandlingar afslutades af ordf. V. J. Tengwald, efter det han gifvit lystringsord, med böns förrättande.

Palmsöndagen inbröt strålande klar och stilla. I Herrens stora namn började konferensmötet, fortsattes och afslutades. Den sista stora dagen var kröningsdagen. Härlig upplyftande och hoppingifvande var den. Högmässogudstjänst och nattvardsgudstjänst firades på f. m. Pastor Heiner, konferensens sekreterare, skriftade. Hans text var: "Herre är det du, så bjud mig komma till dig". Pastorerna Bergström och Eklund tjänstgjorde som distribuenter. Pastor Edquist predikade i högmässan öfver dagens text. Inledningsorden och ämnet för predikan var: "Hyllen Sonen". Efter som vi hafva föga hopp om att få se predikan i tryck göra vi här några anföranden. Predikan i sin helhet var hjärteransakande. Den vittnade om originalitet och lifserfarenheter. Det påpekades att "Sonens hyllande" är en absolut nödvändighet om icke den helige Gudens vrede förr eller senare skall urladda sig på nådesföraktarens. Såsom individer och såsom folk behöfva vi fråga oss: "Hvad hyllning gifva vi Sonen?" Gifva vi honom våra hjärtans odelade tillgifvenhet? Maria, då hon utgjöt den dyrbara smörjelsen öfver Jesu fötter och torkade dem

(Forts. å sid. 5.)

Ernst Skarstedt fyller 60 år.

Svensk-Amerikas mest kände skriftställare fyller år.

FARMARE OCH FILOSOF.

Den 14 april fyllde Svensk-Amerikas mest kände skriftställare de tre tjogen år. Ur många svenska hjärtans djup, som äro dagens betydelse varse, går en tackbemängd lyckönskan till den svenske kämpen därute i hafsbandet vid Stilla Oceanen.

Dollarns mångfald har Ernst Skarstedt icke inhöstat i dollarns land. Men han har ting, utan hvilka guld ej annat är än mull. Han har främst af allt ett lyckligt familjelif, tillgifna vänner, god hälsa och obruten arbetskraft. Och så en bebygd torfva på en af jordens allra skönaste platser, mellan Puget Sound och Mount Constitution.

Sin första kärlek, tidningsmannayrket, har Skarstedt förblifvit trogen och han har städse underhållit dess låga. Men betydande som hans bidrag till pressen äro, taga de dock andra rummet i jämförelse med hans tre samlingsverk om svenskarne i Washington, Oregon och California. Dessa stater äro ännu så unga, att Skarstedts böcker omhandla pionjärklassen af deras svenska bebyggare.

Må Ernst Skarstedt ännu en två eller tre årtionden få dväljas och skrifva ibland oss. Det är den önskan de mångtusen vännerna af hans penna hysa i hjärtat, när han nu lägger ett nytt arbetsfyldt decennium till sina dagars mått.

Roosevelts Nobel-fredspris till krigsändamål!

Då Roosevelt erhöll Nobelfredspriset, uppgående till omkr. $40,000, afsatte han summan till en fond för befrämjande af arbetsfred inom landets industri. Fonden, som bär namnet The Foundation for Industrial Peace, upprättades genom särskildt beslut af kongressen den 2 mars 1907 och har handhafts af valda trustees. För några dagar sedan hade Roosevelt ett samtal med senator Lodge från Massachusets och som följd häraf väckte senator Lodge i tisdags f. v. motion i senaten om att fonden upplöses och återlämnas till Roosevelt. Det är i så fall dennes mening att använda pengarna vid utrustningen af den friskara som han ämnar öfverföra till Europa och som befälhafvare föra fram mot tyskarna.

Bisondjur till Sverige.

En hjord af nio stycken amerikanska bisondjur anlände i lördags å. d. till Djurgården i Stockholm. De ha införskrifvits från cirkus Hagenbeck i Hamburg af professorn vid etnografiska afdelningen vid Kungliga museet Carl Hartman. Djuren komma senare att utsläppas på en af de större öarne i Stockholms skärgård. Dessa äro de första bisondjur man har i Sverige. Afsikten är att åstadkomma en korsningsras mellan bison och nötkreatur.

Fritt hvete.

Efter fyra års motstånd skänker Dominion regeringen Canada fritt hvete.

STOR GLÄDJE.

ÅTGÄRDEN EN OMVÄNDELSE I ELFTE TIMMAN.

Genom en order-in-council, som i måndags antogs af Dominionregeringen i Ottawa, ha hvete, hvetemjöl och semolina placerats på listan af varor, som kunna importeras till Canada tullfritt. Effekten af detta blir, att enligt Wilson-Underwood tariffen i Förenta Staterna hvete, hvetemjöl, semolina och andra hveteprodukter komma att tillåtas inkomma i Förenta Staterna från Canada tullfritt. Till idag har tullen på hvete från Förenta Staterna varit tio cents per bushel, på hvetemjöl 45 cents per tunna och på semolina och andra hveteprodukter tio cents ad valorem. Tulltjänstemännen blefvo i måndags notifierade om förändringen.

Tillkännagifvandet om fritt hvete kom efter ett kabinettsammanträde, vid hvilket Sir George Foster, tillförordnad premiärminister, presiderade. Det uppgafs emellertid, att Sir Robert Borden rådfrågats och gifvit sitt bifall till upphäfvandet af hvetetullen. Regeringen drager genom sitt handlingssätt fördel af Wilson-Underwood tariffen af 1912, som föreskref om fritt inträde af canadensiskt hvete till Förenta Staterna, då amerikanskt hvete gifves fritt tillträde till den canadensiska marknaden.

I vanliga fall göras dylika tarifförändringar endast genom parlamentsbeslut. I detta fall användes War Measures Act och utan att gå till parlamentet utfärdades ordern enligt ofvan nämnda lag.

En af hufvudorsakerna, som framläggas i denna order-in-council till beslutet om fritt hvete är, att på grund af bristen på oceantonnage genom submarinkriget efterfrågan praktiskt taget upphört för lägre grader af hvete för malning från Storbritannien och kontinenten. Nästan allt tonnage behöfves nu för att transportera spannmål af högre grad och mjöl däraf, köpt i Canada och Förenta Staterna af brittiska och allierade regeringar.

På grund af dessa förhållanden ha mycket canadensiskt hvete trots den amerikanska tullen exporterats till Förenta Staterna, ty prisen ha i Förenta Staterna varit högre än i Canada. På grund af dessa omständigheter påpekas det i denna order-in-council, att det är önskvärdt, att den canadensiske farmaren får det bästa möjliga marknadspris.

Budskapet om fritt hvete har naturligen hälsats med den största glädje öfver hela västra Canada. Men det är icke tu tal om annat än att regeringen här gjort en betydlig kullerbytta och att omvändelsen i elfte timmen härleder sig från fruktan inför provinsval och allmänna val, hvilka kanske icke äro så långt borta. Den 3 oktober 1913 erbjöd Förenta Staterna genom Wilson-Underwood tariffbillen fritt inträde af hvete till Förenta Staterna till alla länder, som beviljade detsamma för amerikanskt hvete. Canadas farmare ha varit i favör af att man skulle antaga Förenta Staternas inbjudan, och de ha alltid haft understöd af det liberala partiet. Regeringen har emellertid hårdnackadt satt sig däremot och alltid i parlamentet omintetgjort alla försök att erhålla fritt hvete. Inför en allt mer växande och hotfull opinion och inför provinsval och allmänna val har den emellertid nu gjort som den botfärdige röfvaren. Men förlåtelse erhåller nog ej denna regering af folket.